

нало отъ прѣди двѣ недѣли подиръ главната квартира и на
къдѣ е сега не се знае.

Нѣма какво да се прави, трѣбваше да се купи билетъ
до Букурещъ за сребърни пари. Въ Пловещъ чакахме нѣкол-
ко минути.

Слѣдъ стигането си въ Букурещъ, азъ бѣхъ твърдѣ
приятно удивенъ отъ руския пайгонджия, който въ твърдѣ
добъръ екипажъ ме докара въ гостилницата «Дачия». Оказа
се, че въ Букурещъ съществува цѣла колония скопци, кои-
то се занимаватъ преимущественно съ пайгонджулъкъ. Рабо-
титѣ имъ както се вижда добръ вжрватъ. Хубави коне,
твърдѣ красиви екипажи, отлично облѣчени пайгонджии, съ
доволни усмихнати лица — всичко свидѣтельствува, че коло-
нията процвѣтѣва.

Сичкия градъ ми произведе доста добро впечатление,
макаръ улицитѣ и да не могатъ да се похвалятъ съ осо-
бенна широчина и правота, нѣ много красиви здания отъ
нова архитектура, много магазини, а главното голѣма жи-
востъ и движение по улицитѣ. При самото влизане въ града
срѣснахъ стария си познатъ еврей Г—ча. «що шете тукъ?»
Че какъ, съ подряди се занимавамъ: давамъ мѣсо и вино
на М. Корпусъ! «Е, че какъ добръ ли е?» «Да, не е злѣ!»
Удивително, каква съобразителна народностъ; като гарвантъ
на мжрша, тжй и еврей на печалба, и какъ не можемъ отъ
тѣхъ да се отвжржемъ.

Въ гостилницата «Дачия» срѣснахъ се съ единъ мо-
мъкъ по фамилия Кандиба, той билъ въ сѣрбската война и
ме познава малко. Въ настоящето време безкористния мо-
мъкъ патриотъ, захвърлилъ досто хубавичко владѣние, което
владѣе въ Полтавската Губернія, и бърза въ армията за да
се опредѣли охотникъ въ единъ отъ дѣйствующитѣ полкове.

Гостилницата «Дачия» е построена удобно, съ голѣмъ
вжтрѣшенъ дворъ и градинка за расхождане; тя има малка
една сцена за пжтувачитѣ — артисти. Вратата на номерата
излизатъ въ покрита стъклена галерия, която обгржща всич-
кия дворъ, така щото любителитѣ на музиката и пѣнието